

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 9Co/165/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8816205434
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 01. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Monika Jusková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2019:8816205434.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Moniky Juskovej a sudkýň JUDr. Gabriely Klenkovej, PhD. a JUDr. Jany Burešovej v spore žalobcu: Prima banka Slovensko, a.s., so sídlom Hodžova 11, 010 11 Žilina, IČO: 31 575 951, proti žalovanému: M. L., O.. XX.X.XXXX, Z. V. F. M. XX, XXX XX F. M., o zaplatenie 1.724,46 eura s príslušenstvom, takto o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Vranov nad Topľou č.k. 5Csp/32/2016-151 zo dňa 7.12.2017

rozhodol:

Potvrdzuje rozsudok v zamietavom výroku ako aj vo výroku o trovách konania.

Žalovanému nepriznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Vranov nad Topľou (ďalej aj len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol takto:

„Konanie v časti o zaplatenie sumy 200,- eur zastavuje.

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 1131,77 eur a to všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

V prevyšujúcej časti žalobu žalobcu zamietla.

Žalobcovi priznáva proti žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 27%.“

V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca sa žalobou domáhal toho, aby súd uložil žalovanému zaplatiť mu sumu 1.724,46 eura s úrokom 28 % ročne zo sumy 1.724,46 eura od 15.10.2015 do zaplatenia, žiadajúc taktiež, aby súd uložil žalovanému zaplatiť mu náhradu trov s konaním mu vzniknutých. V dôvodoch žaloby uviedol, že medzi ním a žalovaným bola uzatvorená 25.1.2013 zmluva, na základe ktorej pre žalovaného zriadil a viedol účet, na základe zmluvy bol žalobca oprávnený za poskytovanie produktov a služieb účtovať poplatky podľa aktuálneho sadzobníka poplatkov. Žalovaný bol povinný mať na účte dostatok finančných prostriedkov postačujúcich na vykonanie požadovaných transakcií, splátok úveru, poplatkov a akýchkoľvek finančných záväzkov voči banke. Vzhľadom na to, že svoje zmluvné povinnosti porušil, dostal sa na účte do nepovoleného prečerpania vo výške žalovanej istiny a dlh nevyrovnal. Z uvedeného dôvodu bol účet žalovaného zatvorený, internou transakciou bol debetný zostatok prevedený na vnútorný pohľadávkový účet. Táto interná transakcia banky nie je úhradou zo strany žalovaného. Po dobu nepovoleného prečerpania majiteľ účtu je povinný platiť z prekročenej čiastky úrok pri nepovolenom prečerpaní účtu, t.j. vo výške 28 % ročne. Vzhľadom na to, že žalovaný svoje povinnosti voči žalobcovi nesplnil, splnenie tejto povinnosti má mu uložiť súd.

Súd konštatoval, že žalovaný sa k žalobe nevyjadril.

Z vykonaného dokazovania súd zistil, že žalobca ako banka a žalovaný ako klient uzavreli 25.1.2013 Zmluvu o spolupráci pri poskytovaní bankových produktov a služieb, predmetom ktorej bolo zriadenie účtu, Zmluva o vydaní a používaní platobnej karty s výškou denného limitu 1.000 eur, Zmluva o

poskytovani služieb elektronického bankovníctva a žiadosť o špecifikáciu služby SMS notifikácia. Zmluva bola uzavretá na dobu neurčitú. Žalobca sa zaviazal žalovanému zasielať ročne výpisy z účtu. Podľa zmluvy banka je oprávnená zúčtovať si poplatky podľa sadzovníka poplatkov a tieto účtovať na ľarchu účtu zriadeného na základe zmluvy. Podľa výpisu ku dňu 14.10.2015 došlo zo strany žalobcu k prevedeniu dlhu klienta vo výške 1.724,46 eura. Dňa 28.9.2014 uzavreli žalobca a žalovaný Zmluvu o povolenom prečerpaní účtu, predmetom ktorej bolo zriadenie povoleného prečerpania do výšky limitu 1.500 eur, pričom variabilná úroková sadzba predstavovala 19,90 % ročne.

Súd prvej inštancie mal za nesporné, že na základe zmluvy o bežnom účte žalobca viedol pre žalovaného účet na jeho meno a v jeho prospech. Z dôvodu, že žalovaný neuhradil debetný zostatok, žalobca účet uzatvoril, zo žalovanej sumy poplatky za upomienky predstavovali 75 eur (5x15 eur), poplatok za výzvu - prečerpanie účtu 30 eur. Tieto sumy, t.j. 75 eur a 30 eur, mal súd prvej inštancie za sumy nedôvodne žiadané vzhľadom na to, že žalobca neunesol dôkazné bremeno vo vzťahu k dôvodnosti nároku na tieto poplatky. Navyiac v prípade takýchto poplatkov dodávateľ spotrebiteľovi neposkytuje žiadne protiplnenie, čo je priečiace sa dobrým mravom. Vo zvyšku žalovanej sumy po zastavení konania v časti o zaplatenie 200 eur realizovaného pred začatím pojednávania považoval súd nárok žalobcu za dôvodný v rozsahu samotnej žalovanej istiny, avšak za nedôvodný čo sa týka požiadavky, aby súd uložil žalovanému zaplatiť mu zo sumy dôvodne žiadanej istiny, t.j. 1.131,77 eura aj úrok 28 % ročne. Podľa súdu žalobca nepreukázal zmluvné dojednanie o povinnosti platiť tieto úroky, pokiaľ sú uvedené v sadzovníku poplatkov, nepredstavuje to riadne dojednanie účastníkov zmluvy o výške úrokov. Samotná zmluva neupravuje dohodu o výške tohto úroku, odkazuje len na sadzovník poplatkov a obchodné podmienky. Podľa súdu údaj, akým je úroková sadzba pri nepovolenom prečerpaní nemôže byť považovaný za náležité, platne dojednaný za stavu keď nie je uvedený priamo v zmluve, ale len v sadzovníku poplatkov. V spotrebiteľských právnych vzťahoch sa uplatňuje zásada transparentnosti a poctivosti, čo sa vzťahuje aj na aplikáciu všeobecných obchodných podmienok a sadzovník poplatkov. Do nepodpísaných obchodných podmienok nemôžu byť zahrnuté také zmluvné dojednania, pri ktorých zákon výslovne vyžaduje písomnú formu. Podmienkou platnosti písomného právneho úkonu je totiž podpis konajúcej osoby, inak nemôže vyvolať zamýšľané právne následky. V tejto súvislosti odkázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 30.11.2011 sp. zn. 2Cdo/245/2010), podľa ktorého ak nie sú obchodné podmienky podpísané, dojednania, ktoré sú v nich obsiahnuté, ak im zákon povinne ukladá písomnú formu, sú pre absenciu tejto predpísanej formy neplatné. Vzhľadom na to, že z dôkazov nevyplývalo písomné dojednanie o úrokoch, žalobu v časti, o úrok 28 % z dôvodne žalovanej sumy istiny, zamietol.

Pri právnom posúdení odkázal na ustanovenia Obchodného zákonníka - § 261 ods. 6 písm. d), § 497, § 708, § 709 ods. 1, § 710, § 713 ods. 2, na ustanovenia Občianskeho zákonníka - § 52 ods. 1, 2, 3, 4, § 53 ods. 1, 2, 3, 5, § 54 ods. 1, 2, na ustanovenia zákona č. 129/2010 Z.z. - § 1 ods. 2, § 2 ods. 1 písm. a), b), § 9 ods. 1, § 9 ods. 2, § 11 ods. 1, § 1 ods. 4 a na ust. § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z.z.

O trovách konania rozhodol podľa ust. § 255 v spojení s § 255 ods. 1, 2 a § 256 ods. 1 CSP. Pri dôvodoch rozhodnutia o nároku na náhradu trov konania poukázal na to, že žalobca žalobou žiadal sumu 1.724,46 eura s 28 % úrokom z úveru, ktorý od 15.10.2015 do podania žaloby 21.7.2016 predstavoval 370,41 eura, zastavenie konania v časti o zaplatenie sumy 200 eur procesne zaviniel žalovaný úhradou tejto sumy po podaní žaloby, žalobcov úspech tak predstavoval 63,57 %, neúspech 36,43 %, žalobcovi tak vznikol nárok na náhradu trov konania v rozsahu 27 %.

2. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, a to v rozsahu zamietavého výroku rozsudku a výroku o trovách konania. Žalobca napadnutý rozsudok považuje za nesprávny, rozhodnutie súdu prvej inštancie podľa žalobcu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Žalobca poukázal na to, že zákon o platobných službách výslovne nestanovuje, že poplatky za poskytovanie platobných služieb musia byť individuálne dojednané. Podľa § 31 ods. 2 a § 31 ods. 4 Zákona o platobných službách poskytuje poskytovateľ platobnej služby ich používateľovi na základe zmluvy o poskytnutí jednorazovej platobnej služby alebo na základe rámcovej služby, pričom neoddeliteľnou súčasťou rámcovej zmluvy sú obchodné podmienky. Rámcová zmluva v zmysle § 31 ods. 5 písm. d) tohto zákona obsahuje okrem iného informáciu o poplatkoch a úrokoch. Podľa žalobcu z tohto zákona o platobných službách vyplýva, že výslovne nestanovuje, že poplatky za poskytovanie platobných služieb musia byť individuálne dojednané. Okrem toho, všetky náležitosti zmluvy nemusia byť uvedené v jednom dokumente, čo vyplýva aj z rozsudku Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-42/15. Podľa žalobcu tento rozsudok sa analogicky týka

aj zmluvy o spolupráci pri poskytovaní bankových produktov a služieb a nebol tak daný dôvod na nepriznanie poplatkov súvisiacich s vedením platobného účtu.

3. Žalobca poukázal taktiež na to, že nebol daný dôvod na nepriznanie poplatku za upomienky a výzvu, pretože tieto predstavujú skutočnú náhradu nákladov banky, ktoré jej vznikli v súvislosti s meškaním dlžníka. Poplatok za upomienku predstavuje aj službu klientovi, spočívajúcu v tom, že tento je v dostatočnom časovom predstihu informovaný o meškaní a následkoch neplácania úveru a môže tak tieto negatívne následky včas odvrátiť. Žalobca taktiež poukázal na to, že pokiaľ mal súd prvej inštancie za to, že návrh nebol úplný, t.j. že nebola preukázaná oprávnenosť výšky uplatnenej pohľadávky v časti nároku na poplatky, ako to vyplýva z dôvodov rozsudku, mal žalobcu vyzvať na jeho doplnenie v zmysle § 129 ods. 1 CSP. Keďže súd tak nerealizoval, rozhodol o neurčitom návrhu, jeho rozhodnutiu nepredchádzala faktická činnosť smerujúca k odstráneniu neúplnosti návrhu na začatie konania žalobcom uplatňovaných nárokov. Žalobca taktiež zdôraznil, že s oprávnením banky požadovať úrok za prečerpanie účtu počítá Obchodný zákonník, ako aj Zákon o spotrebiteľských úveroch v ust. § 18 ods. 1. Podľa tohto zákonného ustanovenia, t.j. § 18 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch postačuje, aby veriteľ informoval spotrebiteľa na trvanlivom médiu o úrokovej sadzbe. Žalobca zverejňuje výšku úrokových sadzieb v úrokovej výveske na webstránke, a to nielen aktuálne vývesky, ale aj vývesky historické. Úrok 28 % ročne je platný pre nepovolené prečerpanie a vyplýva z vývesky úrokových sadzieb. Podľa žalobcu nesprávne je aj rozhodnutie súdu o trovách konania. Podľa žalobcu pri určení hodnoty sporu má sa prihliadať iba na žalovanú istinu. Ak sú úroky len príslušenstvom pohľadávky, pri posudzovaní miery úspechu sa na ne prihliadať nemá. V tomto zmysle čistý úspech žalobcu bol 54,46 %. Žalobca preto žiadal, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobe v plnom rozsahu vyhovie a uloží žalovanému zaplatiť mu dlžnú sumu, zaplataenia ktorej sa domáhal a uloží mu taktiež zaplatiť náhradu trov s konaním mu vzniknutých.

4. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

5. Krajský súd v Prešove (ďalej aj len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 CSP), vzhľadom na včas podané odvolanie preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v rozsahu, v akom bol odvolaním napadnutý, ako aj konanie mu predchádzajúce, v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario). Miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku zverejnil na úradnej tabuli, ako aj webovej stránke Krajského súdu v Prešove dňa 16.1.2019 (§ 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru o tom, že odvolanie žalobcu dôvodným nebolo.

6. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu; určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví aj medze, v ktorých je odvolací súd po stránke kvalitatívnej oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov uplatnených žalobcom vo vzťahu k zamietavému výroku, ako aj vo vzťahu k výroku o trovách konania, ktoré jediné boli napadnuté odvolaním, to či súd svoje rozhodnutie riadne odôvodnil, vychádzajúc z toho, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II. ÚS/78/05).

7. Podstata odvolacích argumentov žalobcu spočívala v tvrdení, že súd prvej inštancie nepostupoval zákonom upraveným spôsobom pokiaľ mal za to, že žaloba bola neúplná, že nebola preukázaná oprávnenosť výšky uplatnenej pohľadávky, mal realizovať činnosť smerujúcu k odstráneniu tejto vady. Nesprávnosť právneho posúdenia spočíva v názore o neexistencii zmluvného dojednania úrokov, s čím súvisí aj nesprávnosť zistenia skutkového stavu, keďže mal prihliadať na to, že povinnosť platiť poplatky a úrok vyplýva zo všeobecných obchodných podmienok a sadzobníka, ktoré súdu predložil.

8. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav. Dochádza k nemu vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

9. Nesprávne skutkové zistenia sú také zistenia, na základe ktorých súd vec posúdil po právnej stránke, a ktoré v podstatnej časti nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní. Dochádza k tomu vtedy, ak súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov alebo vyjadrení strán nevyplývajú, ani inak nevyšli počas konania najavo alebo rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli dôkazmi preukázané alebo vyšli najavo, opomenul. Nesprávne sú aj také skutkové zistenia, ktoré súd založil na chybnom hodnotení dôkazov.

10. Podľa názoru odvolacieho súdu súd prvej inštancie pri posudzovaní veci, ktorá bola predmetom konania, použil správny právny predpis a správne ho vyložil. V rozhodnutí zodpovedal na argumenty, ktoré považoval za argumenty pre rozhodnutie podstatné. V dostatočnom rozsahu z dôkazných prostriedkov, ktoré mu boli predložené, zistil skutkový stav a zo zistených skutočností vyvodil správny záver. Ani v priebehu odvolacieho konania sa na skutkových a právnych zisteniach súdu prvej inštancie nič nezmenilo. Odvolací súd si osvojil náležité odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie, na ktoré odkazuje. Súd prvej inštancie vysvetlil z akých dôvodov žalobu v prevyšujúcej časti zamietol, odôvodnenie jeho rozhodnutia zodpovedá kritériám odôvodnenia, ktoré sú upravené v § 220 ods. 2 CSP. Nie je možné konštatovať, že by rozhodovacím procesom došlo k odňatiu možnosti žalobcu konať pred súdom a k porušeniu práva na spravodlivý súdny proces. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením uvedeným súdom prvej inštancie (§ 387 ods. 2 CSP) a len na zdôraznenie správnosti odvolaním napadnutého rozsudku k odvolacím dôvodom dodáva:

11. Žaloba je, čo sa obsahu týka, úkonom žalobcu, ktorým vymedzuje subjekty, predmet a obsah žalobou začatého súdneho konania. Sporové konanie je ovládané zásadou kontradiktórnosti, ktorá znamená, že ak má byť žalobca v spore úspešný, je potrebné, aby sa logická štruktúra príčin a následkov, ktoré on sám pokladá za skutkový dôvod žalobou uplatneného nároku, zhodovala so štruktúrou príčin a následkov vyplývajúcich zo zákonnej úpravy, pričom ku skutkovým tvrdeniam musí označiť a predložiť dôkazné prostriedky, inak úspešným byť nemôže. Medzi povinnosťou tvrdenia a povinnosťou označiť dôkazy na preukázanie tvrdení je vzájomná väzba.

12. Žalobca žalobou vymedzil uplatnený nárok ako nárok zo záväzkového vzťahu, ktorý porušil žalovaný tým, že na účte vzniklo nepovolené prečerpanie, s čím má byť spojená jeho povinnosť niesť následky ako dôsledok porušenia zmluvných povinností v podobe zaplata úroku za nepovolené prečerpanie účtu a poplatkov za konkrétne stanovené obdobie. Na preukázanie dôvodnosti svojho nároku označil ako dôkazy zmluvu o spolupráci pri poskytovaní bankových produktov a služieb zo dňa 25.1.2013, všeobecné obchodné podmienky účinné od 1.7.2016, sadzobník poplatkov, taktiež z 1.7.2016, ako aj úrokové sadzby produktov účinné od 6.7.2016, ako aj výpis z účtu. Podľa odvolacieho súdu nie je možné konštatovať to, že by žalobca predložil súdu žalobu, ktorá by mala vykazovať vady, dôsledkom ktorých by mala byť povinnosť súdu vyzvať žalobcu k ich odstráneniu. Neobstojí preto úvaha žalobcu, že súd prvej inštancie konal o neúplnom návrhu na začatie konania. Nie je možné zamieňať si údaje o neúplnosti návrhu s neunesením dôkazného bremena. Je to strana sporu, ktorá, pokiaľ z určitej skutočnosti vyvodzuje pre seba priaznivé dôsledky, má k tvrdenej skutočnosti predložiť alebo označiť dôkazy, pokiaľ tak nerealizuje, nesie nepriaznivé dôsledky v podobe takého rozhodnutia súdu, ktoré bude vychádzať zo skutkového stavu zisteného na základe ostatných vykonaných dôkazov.

13. Žalobca sa žalobou domáhal zaplata úroku za nepovolené prečerpanie účtu a poplatkov. Z dôkazov, ktoré k tomuto svojmu žalobou definovanému nároku predložil, však dohoda o výške úroku nevyplýva. Úroková sadzba nie je uvedená ani vo všeobecných obchodných podmienkach žalobcu priložených ako dôkaz k žalobe. Tieto všeobecné obchodné podmienky sú pritom podmienkami účinnými od 1.7.2016, pričom zmluva je z 25.1.2013. Ani všeobecné obchodné podmienky, ktoré žalobca súdu predložil v priebehu konania nie sú všeobecnými obchodnými podmienkami účinnými ku dňu uzatvorenia zmluvy. Výška úroku k nepovolenému prečerpaniu účtu - 28 % ročne, je uvedená len v úrokových sadzbách produktov, ktoré žalobca predložil súdu v znení účinnom od 6.7.2016, t.j. taktiež za obdobie nasledujúce po období uzatvorenia samotnej zmluvy o spolupráci pri poskytovaní bankových produktov a služieb. Zmluva o povolenom prečerpaní na účte, ktorú mal žalobca so žalovaným uzavrieť 28.9.2014, podpísanou nie je. Vychádzajúc z dôkazných prostriedkov, ktoré súdu predložil žalobca, nie je možné dospieť k inému záveru, než k akému došiel súd prvej inštancie, t.j. že žalobca nepreukázal súdu dohodu o dojednaní úroku 28 % ročne, nakoľko k tomuto svojmu tvrdeniu o údajnej dohode nepredložil dôkazné prostriedky. Ak by aj boli predložené všeobecné obchodné podmienky v znení účinnom k uzavretiu zmluvy, resp. k obdobiu, za ktoré boli úroky z nepovoleného prečerpania účtu žiadané, je možné súhlasiť

s názorom súdu prvej inštancie, že všeobecné obchodné podmienky nemôžu byť zmluvným dojednaním účastníkov, nejde o individuálne dojednanie ohľadne nároku, ktorý bol predmetom žaloby.

Pokiaľ žalobca v odvolaní poukazoval na Zákon o platobných službách, (ide o zákon č. 492/2009 Z.z.) argumentujúc, že z tohto zákona vyplýva, že neoddeliteľnou súčasťou rámcovej zmluvy, na základe ktorej poskytovateľ platobných služieb poskytuje platobné služby, sú obchodné podmienky, opomenul v súvislosti s touto argumentáciou to, že podľa ods. 5 písm. d) bod 1. a 2. ním citovaného § 31 Zákona o platobných službách v znení účinkom ku dňu uzatvorenia zmluvy medzi ním a žalovaným, rámcová zmluva má obsahovať informácie o poplatkoch, úrokoch a výmenných kurzoch, a to v rozsahu sumy všetkých poplatkov za platobnú operáciu a rozpis súm všetkých poplatkov, ako aj použitú úrokovú sadzbu a výmenný kurz, alebo ak sa použije referenčná úroková sadzba a referenčný výmenný kurz, spôsob výpočtu skutočného úroku, príslušný deň, index alebo základ pre určenie tejto referenčnej úrokovej sadzby alebo referenčného výmenného kurzu. Listinné dôkazy predložené žalobcom nesvedčia o existencii zákonom vyžadovanej informácie, odvolacia námietka žalobcu v tomto zmysle preto taktiež nebola namieste.

Pokiaľ žalobca namietal, že súd mu nepriznal poplatok za upomienky a za výzvu, je potrebné uviesť, že v spise sa nenachádzajú žiadne dôkazné prostriedky o tom, že by žalobca žalovaného upomínal. Už z tohto dôvodu bola odvolacia argumentácia bez relevancie.

Vychádzajúc z uvedeného, odvolací súd v odvolacom prieskume nezistil nesprávne skutkové zistenia ani nesprávne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie vo vzťahu k odvolaním napadnutému zamietavému výroku.

14. Žalobca mal za to, že nesprávnym je taktiež rozhodnutie súdu prvej inštancie o nároku na náhradu trov konania pokiaľ pri posudzovaní úspechu žalobcu v spore vychádzal aj zo sumy žiadaného úroku, ktorý nepriznal.

Vo vzťahu k tejto odvolacej argumentácii je potrebné uviesť, že predmet sporového konania je určený petitom žalobného návrhu. Predmetom konania v predmetnej veci bola žalobou špecifikovaná suma, vrátane príslušenstva, úroku 28 % ročne. O tomto predmete konania súd prvej inštancie rozhodoval, preto rozhodol správne pokiaľ pri posudzovaní miery úspechu a neúspechu vo veci vychádzal z miery úspechu žalobcu k jeho neúspechu ohľadne celého predmetu konania, t.j. nielen čo sa týka istiny, zaplataenia ktorej sa domáhal, ale tiež ohľadne príslušenstva tak, ako to realizoval súd prvej inštancie. Obdobný právny názor vyplýva aj z uznesenia Najvyššieho súdu Českej republiky 23Cdo/2585/2015 z 3.12.2015, s ktorým sa odvolací súd stotožnil.

15. Z dôvodov, ktoré uviedol, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom zamietavom výroku, ako aj vo výroku o trovách konania podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil.

16. V odvolacom konaní žalobca úspešným nebol, naopak fakticky plne úspešný bol žalovaný, ktorému by mal v zmysle § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP byť priznaný nárok na náhradu trov konania. Z obsahu spisu však vyplýva, že žalovaný bol v odvolacom konaní pasívny, k odvolaniu sa nevyjadril, náhradu trov odvolacieho konania neuplatnil a podľa obsahu spisu mu ani žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli. Odvolací súd vychádzal z článku 17 základných princípov CSP, zakotvujúceho procesnú ekonómiu. Rozhodovanie postupom najskôr podľa § 262 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP o priznaní nároku strane na náhradu trov konania a následne súdom prvej inštancie o výške náhrady trov konania za situácie, keď oprávnenej strane žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli, by bolo zjavne nielen nelogické, ale aj v rozpore so zásadou hospodárnosti civilného súdneho konania, preto žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

17. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 421 ods. 2 CSP, dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Podľa § 423 CSP, dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 424 CSP, dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 427 ods. 1 CSP, dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 427 ods. 2 CSP, dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

Podľa § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP, dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP, povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.